

РЕШЕНИЕ

№ 5599

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 21.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4419** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 126-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) .

Делото е образувано по жалба от Х. В., гражданин на Република А. против Отказ за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване) с изх.№ №Т. 20000187, постановен от длъжностно лице в Посолството на Република България в Т., А. по заявление с рег.№ 20000187/03.11.2020г.

В жалбата се твърди, че отказът е постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. В жалбата действително няма изрично позоваване на нарушени норми на ЕКПЧ, но видно от претендираното материалноправно основание за издаване на визата – чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ (жалбоподателят твърди, че е член на семейството на българска гражданка), както и приложените към заявлението документи (удостоверение за сключен граждански брак и декларация, че съпругата на жалбоподателя ще му осигури жилище и издръжка на конкретно посочен адрес на територията на Република България), жалбоподателят изразява намерение за установяване на територията на Република България с цел упражняване на правото му на семеен живот, което е основно право по чл. 8 от ЕКПЧ. Моли, съда да отмени процесния отказ на виза.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – първи секретар на завеждащ консулска служба на Република България в

Т., А., чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва жалбата, като поддържа, че оспорваният отказ е законосъобразен и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представени са подробни писмени бележки, с които моли отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, се представлява от прокурор Ю., който изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, относими към спора, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Жалбоподателят Х. В. е [дата на раждане], гражданин на А.. На 23.09.2020г. в кв. С., [община], [населено място] е сключил граждански брак с българската гражданка Г. Б. М., [дата на раждане], ЕГН [ЕГН], за което е съставен акт за сключен граждански брак № 04/23.09.2020г., видно от представеното удостоверение за сключен граждански брак.

На 03.11.2020 г. Х. В. подава заявление за издаване на виза по образец, в което са посочени личните данни на чужденеца. Приложени са копия на национален паспорт на чужденеца; удостоверение за сключен граждански брак; копие от лична карта на съпругата; декларация по чл.26, ал.4 от ЗЧРБ без надлежна нотариална заверка и дата, в която жалбоподателят и съпругата му декларират, че бракът им не е фиктивен; декларация без заверка и дата, с която съпругата, декларира, че осигурява жилище и финансова издръжка; декларация по чл.92,ал.3 от ЗГР от 01.10.2020г. от А. Х. Х. с ЕГН [ЕГН], с която декларира съгласието си чужденецът да бъде регистриран в собствения му имот в [населено място], [жк], [жилищен адрес]; договор за наем от 30.09.2020г. между А. Х. и Х. В. за отдаване под наем на посочения горе имот за срок до 01.10.2021г. с месечна наемна цена от 550 лв., платима от 1-во до 10-то число на същия месец. Не са представени доказателства за собственост на недвижимия имот, както и за извършени плащания на наемната цена.

Представено е копие и легализиран превод на Свидетелство за съдимост № 7 от 14.10.2020г., издаден от Т., удостоверяващо, че лицето Д. В. не е осъждано.

По делото са приети и приобщени доказателствата по административната преписка, в това число и тези по съгласувателната процедура, осъществена от ДАНС. В хода на проверката било установено, че съпругата на чужденеца – Г. М. няма регламентирани доходи. Същата не знае датата на сключване на брака, рождената дата на съпруга си, не познава родителите му и не знае къде живее той, с какво се занимава. Тя не говори албански, съпругът ѝ не говори български, двамата не владеят чужд език на който да общуват. Дадено е заключение, че Х. В. формално изпълнява законовите изисквания за издаване на исканата виза.

На 07.12.2020г. е постановен Отказ на виза (стандартен формуляр за уведомление и обосновка за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, изх.№ ТІА20000187V) от длъжностно лице Б. Б. П., първи секретар Завеждащ консулска служба-Т., на осн. чл.10, ал.1, т.17 вр.с чл.26, ал.4, т.1, 3 и т.5 от ЗЧРБ – „Установени са данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в РБ и получаване на пребиваване. Съпругата дава противоречиви сведения“.

За компетентността на издателя на отказа са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи на РБългария и издадената въз основа на нея Заповед №74/27.12.2018г., издадена на основание чл.23, ал.3 от

Закона за дипломатическата служба.

Оспореният отказ за издаване на виза е постановен от компетентен орган по смисъла на чл.34, ал.1 и чл.27, ал.2 във вр. с ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР, ДВ, бр.55/19.07.2011г.), съгласно която норма в случаите на отказ за издаване на виза на някои от основанията по чл.10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, в случая Б. Б. П. консулско длъжностно лице в посолството на Република България в Т., А..

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на Отказа за издаване на виза, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в РБългария (ЗЧРБ).

Със Закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (ЗИДЗЧРБ) - обнародван в ДВ, бр. 97 от 06.12.2016 г. е приет нов чл. 10а, в чиято ал. 1 е предвидено, че отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4(тип „D”) не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКЗПЧОС. Жалбата е допустима, доколкото жалбоподателят се позовава на засягане на основни права и свободи - на нарушение на чл. 8, ал.1 от ЕКЗПЧОС.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма – формуляр по образец, съгласно приложение №7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР(наредбата).

Настоящият състав приема, че при постановяване на процесния отказ не са допуснати нарушения на административно-процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. В случая е спазена законовата процедура, проведена е съгласувателната процедура, разписана в Инструкцията на МВР, изразено е отрицателно становище от Дирекция“Миграция“ и ДАНС – класифициран том с рег.№RB 202001-001-03-м-6-1175/21.

Административният акт е постановен в съответствие с материално правните норми и с целта на закона.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно

определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 ЗЧРБ, сред които основания е и наличието на данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 ЗЧРБ, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 АПК.

По силата на чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване.

Разпоредбата на ал. 4 предвижда, че преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат: 1. обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не живеят заедно; 2. липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака; 3. обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака; 4. даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация; 5. обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не говорят на език, разбираем и от двамата; 6. заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра; 7. наличието на предишни бракове или осиновявания, сключвани с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците; 8. обстоятелството, че бракът е сключен или осиновяването е извършено, след като чужденецът е получил разрешение за пребиваване.

По делото не са ангажирани доказателства, че преди сключване на брака съпрузите са се познавали, и че след сключването му на 23.09.2020г. фактически живеят заедно. Съдът споделя становището на органа, че бракът им е фиктивен, което се подкрепя от факта, че съпрузите живеят разделено и не са контактували физически по между си, както и че липсва какъвто и да е съвместен принос към задълженията, произтичащи от брака. Тези обстоятелства са индичия за сключването му с определена цел, именно тази установена от административния орган. Представените декларации не доказват твърденията в жалбата. Същите не се кредитират от съда, доколкото не са заверени нотариално по съответния законов ред, без дата са и в тях е отразено, че са подписани от Г. М. с пръстов отпечатък, тъй като е неграмотна. Това се опровергава от представеното копие от личната карта на М., където тя е положила подпис пред съответното длъжностно лице при издаването ѝ.

Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл.34, ал.1 от Наредбата, във вр. с чл.10, ал.2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС,

каквото в случая е налице, е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, което е и основното възражение против оспорения отказ за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал.2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл.8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства. Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Сам по себе си фактът на сключен граждански брак не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот факт, особено в контекста на установената фиктивност на брачната връзка.

На следващо място съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона -да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в РБългария принадлежи на компетентния орган.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване

По изложените доводи съдът приема, че отказът за виза е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

Относно искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение: Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ(ЗПП). Разноски следва да се присъдят в размер на 100 лв., предвид на обстоятелството, че предметът на делото не разкрива фактическа и правна сложност, в сравнение с други дела със същия предмет, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която препраща чл.37 от ЗПП.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София град, Първо отделение, 4 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. В., гражданин на Република А., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № BD4456193, против Отказ за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване) с изх.№ №Т. 20000187TV от 07.12.2020г., постановен от длъжностно лице в Посолството на Република България в Т., А. по заявление с рег.№ 20000187/03.11.2020г.

ОСЪЖДА Х. В., гражданин на Република А., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № BD4456193, да заплати на МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ, представлявано от министъра, с адрес - [населено място], [улица], разноски по делото в размер 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: